

Derfor spiller gamle mænd rock? - en mosaik.

This ain't 1969

Tilbage i 70'erne havde vi en base i det publikum, vi havde spillet os frem til. Vi har oplevet at blive båret frem af publikums boblende begejstring hundreder af gange - og vi kender Skandinaviens geografi fra udsigten gennem turnébussens ruder.

Better grab my guitar and play

Fra scene til scene, fra by til by. Vi har krydset Polarcirklen adskillige gange og ved hvordan det er at køre i en orkesterbus fra Namsos 400 km nord for Trondheim til Oslo mellem to koncerter. Da vi kvittede, havde vi spillet 927 jobs i Skandinavien.

This ain't 1969. Vores mål er ikke bare at komme til at stå på en scene foran et par tusinde mennesker. Vi vil ikke forsøge at spille os op gennem halvtomme spillesteder, og vi ønsker heller ikke stikke os selv blå i øjnene. Det har vi prøvet.

Nu vender vi den om - vores business plan er, at blive ved med at tæppebombe kloden med gode rocksange, indtil det lykkes. Vi er i gang med at indspille næste CD og har materiale til endnu én.

Chasing 15 minutes sweating in the spotlight

Dengang efter 1969 var det vores selviscenesættelse og show, der solgte billetter. Det gik fantastisk, men desværre havde vi ikke sangene, der kunne leve op til vores live-optræden og løfte os det sidste trin op.

Enjoy it when you're in it, till you drop out again

Nu har vi sangene og dropper iscenesættelsen. Vi er for gamle til både at lyve og prale.

Kiss my ass before you close the door

Det er ikke 1969. Det er langt stærkere, tættere og mere intenst. Det spillelyst gearret på erfaring. Lassen sangskriver-gen er blevet forfinet, og Karls arbejde som tekniker og producer giver sangene en retning i studiet.

Funny thing about it.... they all write the samme old story

Og bare man er trofast overfor sin egen stil, så bliver man moderne på et tidspunkt...

Mere info på:

www.pocobell.com

www.myspace.com/pocobell

www.youtube.com/pocobell